

maa være indskrænket og ufuldstændig; men denne Slutning kan jeg ikke erkende for berettiget. Dersom man overhovedet vilde drage den Slutning, at, fordi Brugsretten er indskrænket, skulde ogsaa Eiendomsretten være det, da vilde vi finde saa Tilfælde, hvori man kunde sige, at der var nogen fuldstændig Eiendomsret. Jeg skal, for at anføre et Exempel, henlede Opmærksomheden paa Fredskov. Med Hensyn til denne gjælder meget betydelige Indskrænkninger med Hensyn til Brugsretten, endnu betydeligere end de, der gjælder med Hensyn til Fæstegods. Det er nemlig befalet Eieren af Fredskov, at al den Anvendelse, der gjøres af Jorden, skal skee for at frembringe Skov; der er ligeledes paabudet betydelige Indskrænkninger med Hensyn til at frede den imod fremmede Kreaturer o. s. v. Men dersom man deraf vilde slutte, at den Eiendomsret, som Rogen har til sin Fredskov, skulde være indskrænket til Fordeel for det brandsforbrugende Publicum, da vilde jo ogsaa deraf følge, at, dersom en saadan Fredskov skulde exproprieres til et eller andet almindeligt Brug, f. Ex. til en Jernbane, da maatte man ikke give Eieren den Erstatning, som en saadan Skov havde i Handel og Wandel, men man maatte deraf afdrage en Dvotadeel, og det troer jeg dog ikke, at Rogen vil kunne paa-
 staac. Men hvad jeg her fornemmelig skal gjøre opmærksom paa, det er, at blandt de Rettigheder, som Godseieren har med Hensyn til sit Fæstegods, er der dog vel ingen, som er mere utvivlsom og mere høvdet, saavel af Lovgivningen til alle Tider, som ogsaa af Praxis, end den: at kunne sælge Fæstestederne til hvem han vil og beholde den hele Kjøbesum derfor. Men det er jo netop det, som er Hovedkjendemerket paa Eiendomsret at kunne sælge og at kunne tage den hele derfor indkommende Kjøbesum til Ind-

tægt. Dersom det nu maa erkjendes — og jeg troer neppe, at Rogen kan modsigge det — at Godseierne have en saadan Salgsret med Hensyn til Fæstegodset, da mener jeg, at det staaer i utvivlsom Strid dermed, naar man paa-
 staaer, at Lovgivningen er berettiget til at erklære hvilkensomhelst Dvotadeel af Kjøbesummen, den nærmere maatte bestemme, for at være en fuldstændig Erstatning. Idet nu Dagsordenen, idetmindste indirecte, gaaer ud fra denne Anskuelse, nemlig, at Lovgivningen ikke alene er berettiget til at tvinge Godseierne til mod deres Villie at sælge deres Eiendom, men ogsaa til at modtage en Erstatning, som jeg efter min fuldeste Overbeviisning maa ansee som ufuldstændig, saa følger deraf, at jeg ikke vil kunne slutte mig til den her foreslaaede Dagsorden, som jeg kun kunde have sluttet mig til, naar der havde været Spørgsmaal om ad Dverenskøbstens Veie at fremkalde en Lov, grundet paa de i Dagsordenen fremfattede Sætninger. Hvis man nu spørger mig, hvorledes jeg havde tænkt mig, at denne Sag kunde bringes videre, og hvorledes jeg, dersom man i Udvalget var kommen videre, dersom Indenrigsministeren nærmere var traadt i Underhandling med Udvalget, og dersom man var bleven enig om Enkeltighederne, da havde tænkt at bringe denne Sag frem her i Salen, da vil jeg sige, at jeg ikke havde tænkt at bringe den frem i denne Form, men i Form af en Adresse til Hans Majestæt, hvori Thinget, i Erkjendelse af det saare Banffelige i ad anden Veie end gennem Dverenskøbst at ordne dette særdeles vigtige Forhold, vilde bede Hans Majestæt om at drage Omsorg for, at en saadan Dverenskøbst virkelig kunde komme tilveie. Jeg har troet, den kunde komme tilveie, dersom man anordnede en Commission, hvori der optoges Medlemmer, der saavel kunde ansees for Godseiernes, som for Bondestandens Ordførere.